

Тамара
БІРЧЕНКО-ШУЛАКОВА,
директор кінотеатру "Кінопанорама", Київ

Духовний контакт з глядачем

Кінотеатр "Кінопанорама" - мистецький осередок Києва. Тут не

тільки демонструють фільми, а й проводять ретроспективи, прем'єри фільмів, зустрічі з майстрами кіно. І навіть економічні труднощі, високі ціни за комунальні послуги, які завели в глухий кут багато кінотеатрів, здається, не похитнули цей заклад.

Якось після прем'єри фільму, коли, як завжди, зібралися гості в кабінеті директора, режисер Юрій Ілленко сказав: "Тут все спрямоване на те, щоб об'єднувати людей. І це унікальне явище, мабуть, в цілому світі, коли ті, хто робить кіно і ті, хто його показує, живуть у злагоді й люблять одне одного". І справді, на цих зібраннях панує особлива атмосфера тепла і приязні.

На стінах кабінету - багато написів. Це все автографи відомих кінематографістів, письменників, які побували тут після прем'єри і зустрічей з глядачами. Від жартівливих "Не уникне Божої карі, хто не ходить в кіно до Тамари" аташе з культури на Кубі С.Борщевського до ностальгійних "Я не вірив, що коли-небудь буду в Україні, я не вірю, що я тут був, я вірю, що сюди повернуся" - Йосі Поллака - актора, красеня-велетня з Ізраїля. Як вдається сьогодні не тільки виживати, а й зберігати статус авторитетного мистецького закладу? - з таким запитанням кореспондент журналу звернулася до Тамари Іллівни Бірченко-Шулакової, заслуженого працівника культури України.

Я переконана - кінотеатри мають можливість пропагувати гарні фільми. І коли відкрилася ця безодня інфляції і одного чудового дня ми зрозуміли, що глядача немає і не буде, а ті, що є, побігли до американських "робоків" і "термінаторів", ми почали показувати українські фільми на благодійних сеансах: нам хотілося, щоб діти бачили здобутки і перемоги українського кіно, велич його митців.

Протягом 1992-1993 років в "Кінопанорамі" було здійснено дві акції - показ під назвою "100 фільмів українського кіно" і показ до сторіччя з дня народження Олександра Довженка - "Люди і фільми українського кіно". У нас з'явився свій глядач і ми зрозуміли: як важливо, щоб люди мали такий осередок, де могли дивитися вітчизняні фільми, а також могли б вгамовувати спрагу за спілкуванням. Під час цих щоденних переглядів уже склалися певне товариство людей, які відвідували фільми. Я могла бачити, як літні люди підтягнулися, як вони перезнаййомилися - це вже був свого роду клуб.

Чи давно працюю директором? Уже десять років. "Кінопанорама" першою в Україні перейшла на госпрозрахунок. Це означало - якщо не виконаєш плану, то працівники не одержать зарплати. Ми пішли на це, тому що за таких умов роботи є більший простір для прояву власної ініціативи. І зараз колектив не лякають труднощі,

хоча їх багато. Керуюся життєвим кредо: "Якщо інші можуть, то чому я ні?" Така форма господарювання дала змогу перевірити дієздатність колективу вже в нових умовах, коли почався обвал і зник глядач. Власне, коли ми отямилися, то з'ясувалося, що живемо вже в іншій формації.

Кожен сприйняв ці зміни по-своєму. Я сприймаю їх як виживання кіно, а не просто виживання. Все, в тому числі діяльність кінотеатрів, повинно бути спрямоване на те, щоб зберегти кінематограф. Наша місія тут особлива, бо ніхто такою мірою, як кінотеатр, не наближений до безпосереднього споживача кінопродукції.

Так, сьогодні багато кінотеатрів закривається. Але це закономірно, тому що в жодній столиці світу немає такої кількості кінотеатрів, як у Києві. Важливо, щоб керівництво нашого міста кваліфіковано розв'язало проблему оптимальної кількості кінотеатрів. Тобто, щоб їх зберегти, треба централізовано вирішити їхню долю. Думаю, ніхто - ні міська влада, ні глядачі - не програють, якщо кінотеатри будуть приватизовані, звичайно, без права репрофілювання. Це забезпечить стабільність (найбільша помилка, коли людина, директор кінотеатру в цьому випадку, не відчуває себе господарем). Бо рано чи пізно кінотеатри без господаря розваляться (адже приміщення, технічне устаткування необхідно підтримувати). А якщо в цього закладу буде господар, він думатиме, і як фасадові надати привабливого вигляду, і як апаратуру підтримувати в належному стані.

Ми живемо вже в ринкових умовах, і мені також доводиться багато спілкуватися з бізнесменами, які прагнули взяти наші площі в оренду. Я відкинула близько десятка пропозицій, перш аніж уклала угоду із фірмою "Безпека", яка займається захистом людей приватного бізнесу. Це інтелігентні люди. В місті мало кому так доводиться працювати - їхня робота безперервна. В результаті нашої співпраці в кінотеатрі відкрився клуб "Нічна маска" - діє він у нічні години і ніяким чином не відбивається на нашій основній діяльності.

Та повернемося до глядача. Прикро, що маємо лише один глядачевий зал, це позбавляє нас маневреності, можливості перекидати фільми з великого залу в малий і навпаки.

Сьогодні в людей, для яких відвідування кінотеатру ніколи не було проблемою, немає грошей. Ціна квитка - 200 тисяч - недоступна і для студентів. Але я впевнена - все повернеться на круги свої. Люди повернуться в кіно. Тут панує та атмосфера, яку не замінить телевізор. Але вони повернуться в кінотеатри нового рівня оснащення: з якісною технікою, високим рівнем показу, чистоти, затишку, комфорту. Ми, принаймні, до цього прагнемо.

На фото: Тамара Бірченко-Шулакова та кінорежисер Володимир Меньшов після прем'єри фільму "Ширлі-мирлі". Фото В.Шулакова.